

vanskelige Forhold at lovgive om, dels fordi de paagældende Stillinger ikke er endelige, men kun Gennemgangsstillinger, og dels fordi Forholdene er forskellige paa de forskellige Steder i Landet. Nogle Kontorer har lettere ved at faa Medhjælp end andre, fordi de kan anvende Folk, som ogsaa har anden Bestilling, i nogle faa Timer om Dagen, hvorimod andre Kontorer maa anvende dem hele Tiden. Derfor er Forholdene saa uensartede, at det er umuligt at give almindelige Regler paa dette Omraade. Som det ærede Medlem berørte, har Lønningsrådet ogsaa haft Sagen til Overvejelse, men almindelige Regler har man ikke kunnet give. Det, som forekommer mig naturligst, er netop det, som Løven her foreskriver, at de enkelte Kontorer maa søge at ordne sig, saa godt de kan, og deres Kontorhold bliver godkendt af Ministeriet, og naar man saa har tilstrækkelig Oversigt over det, kan Rigsdagen give Regler for Forholdene og deriblandt eventuelt ogsaa for det Forhold, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds berørte.

Steincke: Det fremgaar af den Statistik, som medfulgte Andragendet, at disse Stillinger for mange af Andragernes Vedkommende ikke er rene Gennemgangsstillinger, men Stillinger, som er beregnede paa at blive Livsstillinger. For deres Vedkommende, og det gælder vel i det hele for disse Kontorer, maatte man kunne normere et vist Antal Stillinger, som der i hvert Fald altid vilde blive Brug for, for de andres Vedkommende kunde man saa nøjes med en Arbejdskraft paa nogle Timer om Dagen; og for disse kunde der fastsættes en bestemt Timebetaling som paa andre offentlige Kontorer. Et vist Antal Stillinger kan man sige sig selv, at man vil faa Brug for, og de kan komme ind under faste Regler; Resten kan saa efter en vis Skala faa Timebetaling. Den højtærede Justitsminister siger, at der ingen anden Udvej er end at overlade Kontorerne selv at ordne Sagen saa godt, de kan. Jeg har dels i det foregaaende svaret derpaa, dels vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister: Er der saa nogen, der fører Kontrol med, at de enkelte Kontorer, Dommerne, Amtsstueforvalterne ordner sig paa en forsvarlig Maade og giver Lønninger, som ikke staar i et skrigende Misforhold til de Lønninger, som det offentlige i øvrigt giver? Hvis det ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at der her i hvert Fald maa være et Om-

raade, hvor Centraladministrationen og for Justitsministeriets Vedkommende den højtærede Justitsminister maa kunne gribe ind og paase, at der virkelig betaales Lønninger, som det offentlige kan anse for anstændige i Forhold til det Arbejde, der præsteres.

Justitsministeren (Rytter): Ifølge Lovforslaget, som det er, vil Kontorholdsindberetningerne komme ind til Justitsministeriet og der blive kritisk gennemgaaet, saaledes at der vil kunne skønnes over, om der ydes for store eller for smaa Lønninger. Begge Dele vil der komme frem, og til sin Tid vil Forholdet blive oplyst for Rigsdagen. Mere har jeg egentlig ikke at sige, fordi Forholdene er for forskelligartede til, at man kan give almindelige Regler om dem.

Steincke: Ja, men dermed er jeg for saa vidt ogsaa rent foreløbig tilfreds, hvis jeg i Ministerens sidste Udtalelse tør lægge den Mening, at den kritiske Gennemgang, der vil blive foretaget, vil blive adskilligt mere effektiv, end den hidtil har været.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Godtgørelse for Kontorhold til Biskopperne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 509).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa den følgende Sag paa Dagsordenen kunne omtales.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Da vi vedtog Loven af 4. Oktober 1919 om Præstelønninger, blev det bestemt, at Kontorholdsvederlag for Stiftsovrighederne for Fremtiden skulde afholdes af Statskassen gennem Kirkeministeriet, medens de tidligere blot fik et Tilskud af Statskassen — de havde allerede faaet et Til-